

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/4 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/4 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr.
a treia-oară 5 cr., și timbru de 30 cr.Redacția și administrația: Strada Popșilor Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază

Numeri singuratici la 5 cr. se vând la Tipografia, soc. pe acțiun.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Invitare de abonament

la

„TRIBUNA“.

Cu 1 Aprilie 1898 v. încep
nove abonamente lunare, quar-
tale, semestrale și anuale.Domnii abonați sunt rugați
a grăbi sau reînnoirea abonamen-
telor lor, pentru regulata expediție
a foil.Abonamentele se fac prin
mandate postale și numai pentru
un timp, oare încep sau prima și
se termină cu ultima lună, după
stilul vechiu.Abonamentul anual costă . . . 14 fl. — cr.
Abonamentul semestral . . . 7 fl. — cr.
Abonamentul trimestral . . . 3 fl. 50 cr.
Abonamentul lunar costă . . . 1 fl. 20 cr.Este în interesul dlor abo-
nenți, ca adresele să fie însemnate
oât se poate de corect și legibil.
Domnii abonați vechi sunt ru-
gați a lipi pe mandatul postal
adresa tipărită dela fâșile, în
oare li-s'a trimis „Tribuna“ până
acum.

Administrațiunea.

11 Aprilie.

La 26 Februarie n. baronul Bánffy
a prezentat dietei din Budapesta un pro-
iect de lege, prin care ziua de 11 Aprilie
n. s'ar declara „pentru toate timpuri-
le“ *„sărbătoare națională“*.Opinia publică maghiară, care nu
e ținută să jure pe ideile lui Bánffy a
pornit o hotărâtă opoziție acestui pro-
iect de lege. Prin el — ziceau contra-
rii proiectului — Bánffy face de nou un
act de violență politică. Neavând cu-
rajul să sërbeze după sentimentele *„na-
țiunii maghiare“* ziua de 15 Martie, și
voină totuși să sërbeze ceva întru amin-
tirea anului 1848 — zicea opoziția —
Bánffy a iscodit un dat mai neutral, pe
acest de 11 Aprilie, în care zi s'ar fi
sanționat din partea lui Ferdinand al
V-lea legile dietei din Pojon.Astfel a crezut Bánffy că va pute
împăca și *„naționalismul maghiar“*, in-spirat vecinic de ideile lui Kossuth, și
loialitatea către casa domnitoare, care
i-se impunea.Astfel am ajuns ca pe lângă ziua
s-tului Stefan, primul rege al Ungariei,
se ni-se mai impună prin lege o nouă
„sărbătoare națională“.Proiectul lui Bánffy a trecut deja
prin ambele case ale dietei, dar sanțio-
narea prea înaltă îi lipsește încă. Nu
ne îndoiim, că și aceasta va veni. Pu-
blicarea actului de sancționare însă e re-
servat pentru 11 Aprilie când legea are
să intre în vigoare.Pe această zi, se proiectează o se-
dintă comună a dietei, în care se se ve-
stească sancționarea, se se cetească o
adresă către M. Sa Monarchul, și dieta
se se prezenteze apoi corporativ înaintea
M. Sale.Pe noi Românii, cari sîntem exchiși
din dieta țerei, și cari de fapt, nu sîntem
reprezentăți acolo, — toate acestea nu ne
privesc. Nici de altfel sentimentele noastre nu
ne îndeamnă ca să celebrăm în acest mod,
cum Bánffy și guvernul lui prescrie,
memoria anului 1848.Chestiunea însă mai are o parte,
care reclamă și din partea noastră să ne
ocupăm mai deaproape cu ea.Deși legea însăși nu e încă sanțio-
nată, deși ea va intra în vigoare numai
cu 11 Aprilie, după ce se va fi promul-
gat, totuși guvernul a impus *„congrega-
țiunilor comitatense“*, ca și ele să sërbeze
oficios această *„sărbătoare națională“*.Am spus, că chestiunea a preocupat
comitetul permanent al comitatului nostru
și cu toate că comitetul a fost unanim
întru a zice: *„nu sërbum“*, totuși comite-
le-suprem a convocat pe 11 Aprilie, a doua
zi de Paști după calendarul gregorian, o
sedintă festivă a congregațiunii. Așa s'a
făcut și în celelalte comitate.Astăzi chiar se va întruni în Sibiu
clubul municipal român, ca să se sfătuiască:
ce poziție să iee membrii români
față cu acest act?Nu putem ști înainte la ce rezultat
va ajunge consfătuirea clubului român.
Un lucru însă ni se pare clar: *„Românii,
atât cei din Transilvania, cât și cei
din părțile Ungariei, în actuala situație
politică nu pot avea nici un singur mo-
tiv de a lua parte activă la aceste sër-
bări ori de a adera la ele.“*Abstragem dela viclenia guvernului,
care face și cu acest prilej nu joc dublu,
cochetând și într-o parte și înalta.Abstragem dela falsul istoric, ce după
unii juristi s'ar cuprinde în acest dat. De-
putatul Polonyi a susținut în parlament,
că legile din 48 n'au fost sancționate la
11 Aprilie și, a cerut înzădar, ca să se
depună în cameră exemplarul original. —Abstragem chiar dela faptul, că la 11
Aprilie 1848 Ardealul nu era împreun-
nat nici-cum cu Ungaria, — și to-
tuși noi, Românii, nu avem nici un
motiv de a celebra astfel, în solida-
ritate cu guvernul maghiar al lui Bánffy,
memoria anului 1848. Cu atât mai puțin
putem face această celebrare la 11 Aprilie.
Pentru că libertățile introduse prin acele
legi pentru noi au fost demult confiscate,
unele ni-s'au confiscat acum, ear' față
cu resturile lor sînt susținute și acum pa-
tentele absolutismului.Proiectul de lege al guvernului amin-
tește de sistemul reprezentativ! Ce folos
avem noi azi de acest sistem? Unde sînt
reprezentanții poporului românesc? În
dieta nu-s; afară de dieta chiar actualul
guvern i-a declarat ca „neexistenți“.Se amintește de *„libertatea presei“*?
Dar' ce libertate de presă mai există
după ordinațiunile de acum ale guvernului?
Și cum se împacă legile din 48 cu pa-
tentele absolutistice, cari și azi sînt în
vigoare în Ardeal? Și cum se împacă cu
nenumeratele victime, ce se cer ziarelor
noastre și cu grozavele amenze, ce se
dictează asupra lor?Dar' ce s'a ales de libertățile cetă-
țenești, după nenumeratele volnicii, la cer
strigătoare, ce zilnic se comit contra no-
astră din partea guvernului și a organe-
lor lui?Proiectul guvernului ne mai vorbește
despre o „sărbătoare națională“.A cărei națiuni e sărbătura? A na-
țiunii maghiare? Atunci nu ni-se ceară
și nouă să sërbum.Sau crede doar', că am renunțat la
naționalitatea noastră, fiindcă a binevoit a
o decreta ca neexistență?Atunci cu atât mai virtos să-i ară-
tăm, că există aici în țeară un popor ro-
mân, o *„națiune română“*, care în butul
decretărilor imbecile ale guvernului se va-
liditează și este hotărâtă a se valida ca
„națiune proprie“.*„Libertatea fiecărei națiuni nu
poate fi decât națională“*.*„Libertatea fără naționalitate nu
se poate înțelege la nici un popor de
pe pământ“* — a zis Bărnuțiu acum
cincizeci de ani, pe „Cămpul libertății“
și cuvintele lui au eșit din sufletul po-
porului românesc, pe care nici un guvern
din lume nu-l va pute nimici.Acestea se le audă și se le știe gu-
vernul maghiar.Ear' cât pentru loialitatea noastră
cătră tron și Monarch, noi am dovedit-o
și am sigilat-o cu sangele nostru chiar la
1848.Dacă e vorba să o manifestăm de
nou, atunci trebuie să aniversăm ziua de
15 Maiu, când părinții nostri adunați pe
câmpia Blajului au jurat solemn credințacasei domnitoare, și să aniversăm ziua de
2 Decembrie, ziua în care augustul no-
stru Monarch a luat frînele guvernării
mărețului său imperiu.Aceste principii credem noi că au să
fie considerate de membrii români ai con-
gregațiilor.Este chestie de tactică, atrinătoare
de împrejurări locale, ca acestea să se
manifesteze pe față, în plinul ședinței —
ceea-ce de sigur e mai bine — ori prin
„absențare“ dela ședința „festivă“ a așa
numitei „zile naționale“.

Sibiu, 8 Aprilie a.

Chestiunea transilvană în dele-
gațiuni. *Correspondentul „Patriei“* află,
că bar. Vasileco a luat la alegerea sa
de delegat al Bucovinei angajamentul,
de a vorbi în delegațiuni în chestia
transilvană.*„Naționalitățile“*. Sub acest titlu a
apărut în Budapesta o broșură ungarească,
scrisă de Láng Lajos, vicepresidentul camerei
deputaților. Conține două prelegeri poli-
tice științifice și o introducere de actualitate
politică. După recensiunile ziarelor un-
garești, Láng Lajos pare merit a pregăti opi-
niunea publică maghiară pentru ideea, că dua-
lismul s'ar pute susține și cu o Austrie *„fede-
ralizată“*, în care ar prevala Slavii. De altă
parte ținde a întări credința Ungurilor, că
„hegemonia maghiară“ s'ar fi întemeiat pe
baze mai reale, mai solide, decât cea a Ger-
manilor din Austria, care se prăbușește, dacă
nu s'a prăbușit până acum.Guvernul simte deci, că e necesar de a
cultiva artificios credința în soliditatea he-
gemoniei maghiare. Constatăm aceasta și —
vom reveni.*„P. Lloyd“* despre dl Sturdza.
E interesant a ști în ce lumină se reflectă
la Budapesta evenimentele ultimelor zile
dela București. Eată ce scrie correspondentul
(ss.) din București al lui P. Lloyd:„Deputatul lui Delavrancea i-a revenit pro-
blema, puțin grăd, de a reprezenta față cu
guvernul punctul de vedere al disidenților li-
berali tocmai pe *„acel teren“* (chestiunea națio-
nală. Red. „Trib.“), pe care politica ministru-
lui-president Sturdza poate mai ales pretinde
recunoștință. (Din partea cui? Red. „Trib.“).
Anume atât cu prilejul interpelării sale de
Sămbătă, în parlament, cât și în vorbirea sa
de ieri, dela meeting, Delavrancea a învino-
vățit personal pe dl Sturdza, că contrar pro-
misiunii sale date ca șef al opoziției liberale,
a promovat înămolirea chestiunii naționale,
atât în România, cât și în Ardeal“.Despre schimbarea dlui Sturdza, co-
respondentul lui P. Lloyd scrie următoa-
rele scuse:1. O mică descriere a regiunii în care
vî află.2. Ce poșii frumoase, sau locuri isto-
rice, sau mănăstiri, băi, ruine, etc. se găsesc
prin împrejurimi?3. Pe scurt legenda sau credințele po-
porale legate de acestea.4. Izvoarele de bogăție, ocupațiile, tra-
iul și portul țăranilor pe acolo.Și în sfîrșit tot ce veți crede și D-Voa-
stră că ne-ar fi de folos, pentru a pute în-
trupa în această carte ființa vie și întreagă a
mîndrei noastre țări.Domnilor învătători, Germanul are o
vorbă: „Klein, aber mein“ (mic, dar' al meu).Frumoasă și plină de învătămintele și vorba
asta în gura unui popor. Ce țari ne-am simțit,
ce unții am merge și ce departe am ajunge,
dacă am ave și noi această dragoste adîncă
și religioasă de tot ce e al nostru, dacă ne-am
sîl cu toții la oaltă să dezvoltăm și să
sporim bunurile pe care le avem, dacă, în
loc de a admira numai ce e străin și a găsi
pururea că „găina vecinului e mai grasă“
ne-am îngrijit s'o hrănim mai bine pe a no-
astră și s'o îngrășăm!...Slavă Domnului, avem o țeară mănoasă
și plină de podoabe, avem un popor harnic
și deștept, avem pe tron un Rege glorios și
înțelept, care a știut să scoată la lumină bîr-
băția și vitalitatea neamului nostru și să-i„Dar' convingerea sa mai bună de ezi, și, ca
resultantă, ținută sa bine moderată și păciuitoare
în așa numitele chestiuni naționale i-se poate
tot așa de puțin impuța, ca și lui Ioan Bră-
tiano convertirea din republican în cel mai con-
vins monarchist“...Va se zică „Pester Lloyd“ nu face
nici o imputare dlui Sturdza, că în che-
stiunea națională a ajuns la o „convin-
gere mai bună“. — I-o credem pe cu-
vent!11 Aprilie. Eată textul proiectului
de lege, cu care ne ocupăm la primul loc, în
traducere verbală:§ 1. Națiunea aducându-și aminte cu
pietate și simț de mulțumită despre acele
creațiuni legislative din anul epocal în istoria
țerei 1848, prin cari drepturile constituționale
au fost extinse asupra tuturor claselor națio-
nei, s'a introdus sistemul de guvern responsa-
bil întemeiat pe baze reprezentative, s'a ge-
neralizat suportarea sarcinilor publice, s'a li-
berat proprietatea și s'a validat *„libertatea
presei“*, egalitatea de drept și în general prin-
cipiile sublime ale *„libertății politice și civile“*:
din prilejul aniversării de 50 ani a creării
acestor legi fundamentale, legislațiunea declară
pentru toate timpurile ziua de 11 Aprilie, ca
ziua în care Regele Ferdinand al V-lea de
glorioasă amintire a sancționat legile epocale
din 1848 — *„sărbătoare națională“*.§ 2. Legea aceasta intră în vigoare la
11 Aprilie 1898 și cu executarea ei este în-
credințat ministerul.

Budapesta, 26 Febr. 1898.

Chestiunea naționalităților în
Austria. Am dat știre, că se va con-
stitui în parlamentul vienez o comisiune
de 48 membri cu menirea de a regula
prin lege *„raporturile de limbă și națio-
nalitate“* în Austria. În această comisiune
va fi ales și un *„deputat român“* din Bu-
covina, care va ave un rol pe cât de di-
ficol, pe atât de important.Acum ni-se mai anunță și o *„broșură
românească“* în chestiune. Harnicul co-
respondent din Viena al „Patriei“ scrie:„Drept „ou roșu de Paști“ publicul va
primi o broșură interesantă, care se ocupă de
problema tranșării chestiei limbei în Austria.
Pot destăinui, că această lucrare va izvorî din
peana unui *„Român distins“*, care deși nu ia
parte activă la politica militanță, totuși urmă-
rește cu interes și pricepere rară evenimen-
tele din Austria“.

Pentru țăranii din Buovina.

Cetim în „Patria“:

Zilele acestea a avut loc la ministerul
de agricultură (în Viena) o conferință în che-

FOIȚA „TRIBUNEI“.

„Geografia pitorească“.

— Apel către învățători —

de

A. Vlăhufă.

Am dat știre despre noua publicațiune intere-
santă ce se proiectează în România sub numirea:
„Geografia pitorească a României“. Eată aci în in-
tregime apelul, ce poetul Vlăhufă a adresat prin
„Gazeta Săteanului“ către învățătorii din România:Domnilor învățători! O mare datorie a
D-Voastră, și a noastră a tuturor, este de a
căuta să deșteptăm în cei cari vin după noi
inibirea de feară. Nespus de rodnică și de
înălțătoare este legătura aceasta sfîntă, dra-
gostea aceasta adîncă „de moșie și de neam“.
Ea a făcut țări și slava popoarelor,
ea a dat istoriei cele mai strălucite pagini;
sub farmecul ei tot omul se simte pururea
mai puternic, mai dornic de muncă și de luptă,
mai gata de jertfă, și mai pregătit pentru
fapte mari, ca-și-cum în pieptul lui ar bate
inima întregului neam din care face parte.
La noi sentimentul acesta binefăcător —
pentru cauze pe cari nu e locul să le cer-
cetăm aci — a cam slăbit de cîtva timp. Ede ajuns să ne întrebăm pe noi, să ne uităm
cu luare aminte în propriile noastre suflete
— adesea așa de *„ostenite și de descurajate“* —
ca să ne încredințăm de acest trist ade-
văr. Sîntem datorii dar', și e timpul, să ne
gîndim serios la o mai bună pregătire a ce-
tățenilor de mîne. Și în primul rînd D-Voa-
stră sînteți chemați la această însemnată și
mîntuitoare operă. Mîntea crudă, inimile cu-
rate ale copiilor noștri vî erau în mîna. Și
tot cuvîntul D-Voastră e o sîmînță care se
prinde și-și va da rodul.Bine înțeles, *„patriotismul nu se învață
pe de rost“*. Dar' nu e mai puțin adevărat
că, pentru-ca un școlar să-și iubească patria,
trebuie să o cunoască, să o poarte în el cu
toată strălucirea și podoabele ei, să fie plin
de admirație pentru țeara lui, ca-și-cum ar
avea pururea înaintea priveliștei ei lămurită și
întregă, cu munții, codrii, apele și câmpiile
ei roditoare. Da, domnilor învățători, trebuie
să se arete școlarului nostru căt de darnică
a fost natura cu pămîntul acestei țări, care
din toate părțile deschide ochilor frumoseți
uimitoare, și brațelor harnice bogății nesfîr-
șite, — trebuie să i-se spe, ca vorbe potri-
vite minții lui, căt au iubit strămoșii noștri
pămîntul acesta, plin de amintiri glorioase,
— cu cîtă vitejie i-au apărut în vremurile
grele, și cu cîte jertfe au știut să ni-l pă-
streze neștirbit. O carte în care să se pue
în lumină toate acestea, o carte în care pri-velistele mărețe și încântătoare ale țerei, lo-
curile istorice, monumente, mănăstiri, stații
balneare, în sfîrșit tot ce e vrednic de vîzuit
la noi, să se desfășure în tablouri vii, așa
ca școlarul să armărească cu drag pe autor,
să călătorească și el cu gîndul prin locurile
descrie. O asemenea carte, va fi, în direcția
aceasta, de un mare folos și va ajuta mult
ostenețile D-Voastră de a însuși școlarilor
entuziasm și iubire pentru țeara și neamul lor.Ministerul de culte mi-a dat însărcina-
rea să fac această carte, care va fi intitulată:
„Geografia pitorească a României“. La cine
aș pute să mă adresez mai bine pentru a
strînge toate lămurile, pe care le cere o lu-
crare așa de grea și de însemnată, decât la
D-Voastră? În călătoriile pe care le voi face
în țeară am să văd multe locuri frumoase și
vrednice de descrie. Dar' frumusețea acestora
ascund comori de legende; câmpiile și mun-
ții, pădurile și izvoarele noastre au fost mar-
tore atît de multe istorice, atît de multe crân-
cene, și atît de neperitoare iebânzi ale celui
mai blînd, mai rezistent și mai viteaz popor
de pe pământ; fiecare movilă povestește un
episod din marea epopee a sbuciumatei no-
astre vieți, fiecare colțșor din acest pămînt,
atît de scump nouă, își are istoria lui, amin-
tirile lui, sufletul lui — și tocmai în înțele-
gerile acestui suflet vî rog să mă ajutați, ca
să-l pot și eu împărtăși școlarilor D-Voastră.
În acest scop aș dori să-mi comunicați:arate înalta lui chemare aici în Orient. Acum,
calea e limpede și largă. Toate sînt pre-
gătite pentru un drum fericit. Nu ne-a mai
rămas decât să ne reculegem și să ne înar-
măm bine sufletește, pentru-ca să ne putem
ține de caravană.O grije de căpetenie e să lucrăm cu
toții la deșteptarea și întărirea conștiinței no-
astre naționale. Spre aceasta mai ales va ținti
cartea „Geografia pitorească a României“ pen-
tru al cărei bun sfîrșit am crezut necesar să
fac apel la prețioasele D-Voastră lumini.În așteptarea răspunsului D-Voastră și a
plăcutului prilej de a vă întâlni și cunoaște
personal, în călătoriile ce voi face în toată
țeara, vî trimet prin revista ilustrată en-
ciclopedică „Gazeta Săteanului“ o prietenească
strîngere de mînă.
A. Vlăhufă.

Aforisme politice

— Una la ei. —

Țări de caracter și mintea luminată tre-
buie să se împreune, dacă e să domnească li-
bertatea politică în măsură mare, fără-ca să și
ruineze o națiune.
Gentz.

stiuina propunerii deputatului nostru Dr. G. Popovici referitoare la arundarea moşilor fondului religios gr.-or. la țărani. La această convorbire a luat parte referentul ministerului de culte, directorul fondului religios Urmann și dl. Dr. G. Popovici. Despre această conferință numai atât am putut afla, că s'au preschimbât vederile principiale asupra arundărilor moşilor la țărani.

Din București.

După fulgerătoarele discursuri ale dlui Delavrancea, la adresa dlui prim-ministru Sturdza, oare-când șef al luptei naționale din România, poporul românesc din Ardeal și Ungaria așteaptă de sigur cu nerăbdare să vadă, ce a răspuns, ce a putut răspunde d-nul D. Sturdza?

Regretăm că nu putem satisface îndată și pe deplin acestei legitime așteptări: Ziarele ce ne soseser din București, nu aduc decât mici resumat din acest răspuns. Organele dlui Sturdza publică însă și mai puțin. Dăm acum ce putem, luând îndatorirea de a da mai târziu chiar răspunsul întreg al dlui D. A. Sturdza.

D. Sturdza și chestia națională.

Sub acest titlu *Drapelul* scrie:

Ziua de Sâmbătă a fost o zi nefastă pentru dl Sturdza, sau mai bine zis pentru reputația sa politică.

Dacă omul se arată în public nepăsător de atacurile justificate ce i-se aduc și de rechizițiile teribile ce i-se fac, reputația lui este pentru totdeauna perdută.

În adevăr, interpelarea dezvoltată Sâmbătă de dl Delavrancea, asupra atitudinii trecute și viitoare a dlui Sturdza în chestia națională, este lovitura cea mai puternică ce s'a dat reputației politice a actualului prim-ministru.

Se cunosc de toată lumea faptele expuse de dl Delavrancea, pentru a mai fi nevoe să le înșirăm.

Ceea-ce nu toată lumea a putut ști și simți, a fost talentul cu care oratorul a știut să le înălțuiască și să le expue, logica lui de fer, energia protestărilor sale, căldura sentimentelor sale patriotice.

Acestea nu le putem reda aci, ori-câtă bunăvoință am ave.

Dar' este și un fapt nou expus Sâmbătă de dl Delavrancea, în afară de scusele dela Iași, de decorarea lui Jezzenszky, de visita oficerilor români la Brașov. Acest fapt nou pentru marea publică e de o gravitate excepțională.

Dl Delavrancea a denunțat parlamentului și țării, că omul care sculase țara în picioare pe chestia națională, pe lângă scuse, decorații la Unguri, desbirări aduse peste munți și altele, a îndrăznit să afirme, că martirii cari au fost închiși în temnițele ungurești după procesul Memorandului, că acești oameni sublinii prin devotamentul și jertfele lor, erau vânduți Ungurilor!

Acuzația era teribilă, înspăimântătoare. Toată lumea aștepta, ca micul bătrân de pe banca ministerială, în fața acestei acuzațiuni care-i zdrobia tot trecutul și viitorul, să se scoale cu înțelea fulgerului și să cufunde, să prăbușească sub desmințirea lui formală pe acuzator.

A fost un moment penibil în cameră, momentul când se hotărâ despre reputația unui om, pe care istoria avea s'o treacă în cartea neagră sau în cartea de aur a neamului.

Dar' micul bătrân a stat neclintit pe bancă. N'a suflat un cuvânt, n'a făcut un semn de denegare.

Și în răspunsul lui la interpelare un cuvânt n'a rostit, dar' absolut nici unul, prin care să încerce măcar să se spele de multiplele acuzațiuni ce i'a adus dl Delavrancea și în special de cea mai gravă din toate.

Dl Sturdza a recunoscut deci singur, că apusele dlui Delavrancea erau expresia purului adevăr.

Judecat și condamnat de contemporanii lui, judecata acestui om a rămas definitivă în gedința de Sâmbătă a camerei, s'a scris și va rămâne pentru totdeauna în istorie.

Răspunsul dlui Sturdza.

Constituționalul dă cel mai extins resumat din răspunsul dlui Sturdza la interpelarea dlui Delavrancea.

Estă ce scrie *Constituționalul*:

Dl prim-ministru zice, că a cetit cu atenție interpelarea dlui Delavrancea și i'a adus aminte de interpelarea de 5 zile asupra politicii generale a guvernului. Mai amintește un număr de interpelări, aceasta în ajunul lui 1 Aprilie. S'a întrebat de scopul interpelărilor și el clar că opoziția atacă personal pe primul-ministru și al doilea voeste să zădărnicească votarea bugetului. La atacuri personale zice: *guarda e passa*. Dar' numărul

de interpelări, obstrucționismul, acest lucru e grav.

Cu privire la interpelarea dlui Delavrancea zice că a vorbit în 1895 și dl Delavrancea s'a trezit de abia astăzi.

Zice despre sine că are un fundament moral și stă pe deasupra interpelării dlui Delavrancea. D-sa înțelege banca ministerială și adresează vorbe dulci adversarilor nostri. (Aplause).

Majoritățile decid, minoritatea controlează numai. Minoritatea vrea să împedecă votarea bugetului, aceasta răstoarnă constituția noastră și legile țării.

Oficerii austriaci au venit întâiu la Ploști unde au fost sărbătoriți. Era natural ca să se întoarcă visita. Aceasta a fost organizată, fiindcă oficerii nu pot trece granița fără voe. Dar' oficerii cari au trecut la Brașov nu s'nt români? Și dacă au mers, așa de nescotiiți și nepatrioți s'nt? Dl Delavrancea atinge pe alții. E vorba aci și de generalul lor; toți aceștia s'nt lipsiți de patriotism? Lucrul e absurd.

Guvernele au datorita să aplaneze diferențele între state, fie ele mari, fie mici. Dl Delavrancea cu amicii sei caută ceartă și desbinare în lăuntru și acum caută și în afară. Opoziția luptă cu ură și pasiune. Unii au intrat la guvern. Astăzi majoritatea e combătută cu mai mare înverșunare decât partidul a combătut pe conservatori. Chestiunea națională constă în aceea, ca să facem generațiuni solide. Cum se potrivește aceasta cu votul cel negru pe cari l'a dat la legea instrucțiunii publice? Această lege este cea mai importantă. De aceea nu poate discuta cu dl Delavrancea chestiuni subțiri, aceasta ar fi nu o naivitate, dar' o nemernicie" (sic!).

Din raportul, mai redus, al *Drapelului* extragem următoarele:

"Cum se potrivește discursul dlui Delavrancea de astăzi — zice dl Sturdza — cu votul d-sale în legea instrucției, care e tot o lege națională?"

Dacă d-lui n'a știut nici să se abție la votarea legii instrucției, cum se discută eu cu d-sa într-o chestiune mai subțire? (După aceste cuvinte dl Sturdza își ia servietă și pleacă furios de pe banca ministerială)".

Ideea de patrie în timpurile moderne.

după

Louis Legrand.

— Din admirabila scriere recentă *L'Idée de patrie*, a dlui Louis Legrand, Paris, Hachette & Cie, 1897. — (Urmare).

Dar' această confuziune nu era fără temei într-o țeară ce în parte era o creațiune a dinastiei. Mai mult: ea răspundea atunci opiniei generale; când Ludovic XIV. zicea: „Statul sunt eu”, el nu exprima, după obiceiurile epocii, o pretențiune insolentă; el exprima pur și simplu modul de a vedea al veacului său. Acest mod de a vedea este exact resumat în cuvântul lui Bossuet: „Întreg statul este în persoana Domnitorului”. În ochii episcopului de Meaux, cetățeanul trebuie să concureze în serviciul pe care îl dătoarește Domnitorului și în cel-ce-l dătoarează statului; aceste două servicii s'nt inseparabile; numai dușmanii publici separă interesul Domnitorului de al statului. Dar' de aci nu trebuie să deducem că Francezii de atunci nu ar fi ajuns încă la o solidaritate conștientă, care, dimpotrivă, de atunci prinsese rădăcini adânci. Cuvântul patrie apare foarte cunoscut, începând de prin secolul XVI.; fără îndoială, el a fost mai puțin întrebuințat sub vechiul regim decât în timpurile noastre. Dar' dacă există simțământul, ce ne pasă de cuvântul ce-l exprimă? Se poate admite oare serios, că *L'Hôpital*, *Sully*, *Richelieu*, ar fi avut noțiunea aceasta, dar' n'ar fi simțit înaltele pasiuni pe care ea le inspiră?

Se pot uita cuvintele cu cari debutează Vauban în a sa *Dîme royale*, când zice: „Eu s'nt Francez, foarte devotat patriei mele”. Dar' însăși regalitatea, deși se considera ca depositea suveranității, știa să dea patriei ce era al ei. Ludovic XIII. amintește supușilor sei ceea-ce patria poate cere dela ei, ear' Ludovic XIV. într-un edict dela 1669, o plasează ce-i drept, după suveran, dar' aproape pe aceeași treaptă și creând aceleși datorii. Astfel sentimentul și noțiunea erau reale și conștiente pe vremea vechiului regim, deși sub o formă diferentă.

În secolul XVIII. o altă cauză de amorțea se ivi. Sub acțiunea filosofiei, moravurile internaționale se îmblânziseră în chip neobișnuit; dincolo de frontiere toate spiritele luminate simpatizau din ce mai mult într-o elegantă sociabilitate și într-un fel de acceptivism umanitar. Și cu toate acestea totmai atunci apărî scrierea lui *Bolingbroke*: *Lettres sur l'esprit de patriotisme*, în care se cetesc maxime ca acestea: „Nimic nu ne poate

absolvi de aceea-ce datorim patriei, cât timp ea are nevoie de noi”. Prin urmare, nu trebuie să ne oprim la aparențe sau cuvinte. Dacă ideea și simțământul patriotic erau înainte de revoluțiune în oare-care lăncezeală în urma blândăței temperaturii sociale, dacă ele au fost adese-ori cufundate cu datorii către suveran, dacă ele întimpinau de asemenea pedeci în demarcațiunile provinciale, în deosebirile de legislație și în privilegiile ordinelor, trebuie totuși să admitem că, cu toate variantele ce rezultau din aceste împrejurări, ele nu numai existau, ci erau vii și sincere.

Cu toate-că revoluțiunea franceză nu a inventat patriotismul, ea l'a degajat de ori-ce aliaj, ea l'a desfiat de ori-ce obstacole, ea l'a dat o fisioomie în același timp impersonală și pasionată, săvîrșind deodată opera de unitate și de centralizațiune urmărită de regalitate. Ceea-ce este deosebit de extraordinar în această mare renovățiune, este că ea a putut să zdruncine de sus până jos și să retroiască noțiunea de patrie fără a o distruge, ba făcând-o să ese la suprafață, chiar mai luminoasă și mai atrăgătoare. Ea a schimbat drapelul, ea a modificat temelile suveranității, ea a substituit aristocrația primă a democrației, punând în locul unei monarhii absolute un regim de discuțiune, ea a reamănat toate circumscripțiunile administrative, a refăcut și a unificat toate legile, toate vechile obiceiuri; nu există aproape o singură instituție din trecut pe care ea să o fi crătat, și cu toate aceste desfrinate dărîmări ce păreau a face *tabula rasa*, patriotismul francez a subsistat mai viguros decât ori-când; Franția pe care o puteai crede abătută, desrădăcinată, această Franție dimpotrivă a murgit crengi mai puternice și mai verzi.

Faptul e cu atât mai remarcabil, că mișcarea n'a început în numele rațiunii și al umanității, și că ea i'a întins revendicările nu numai asupra drepturilor unui popor, ci asupra celor ale tuturor popoarelor. Națiunea franceză renunța la ori-ce cucerire; ea declara că voeste să respecte drepturile celorlalte popoare și să vadă în genul omeneș o singură familie. (Va urma).

Cronică politică.

În preajma războiului.

Știrile sosite azi din Madrid, Washington și alte centre dau puțină speranță pentru menținerea păcii. În unele se exprimă părerea, că războiul e inevitabil.

Comunicatul sau mesajul lui Mac Kinley către congres nu s'a înaintat Joi, ci s'a amnat până Luni. Se afirmă, că mesajul e foarte energic, dar' nu pretinde independența Cubei, ci numai încetarea vîrșirilor de sânge; se arată apoi, că Spania e incapabilă pentru pacificarea insulei și de aci trage consecința, că Spania e obligată a primi intervențiunea Statelor-Unite și a acorda răsulașilor armistițiu.

Privitor la armistițiu, pentru care a intervenit și Papa, agenția Stefani anunță, că Spania a primit în principiu propunerea Papiei, privitoare la armistițiu.

New-York-Times are știre din Washington, că în 24 sau 48 ore pleacă sub comanda admiralului Schley o flotă volantă, probabil la insulele Canarie.

Familia ambasadorului american Woodford a plecat din Madrid la Biaritz. Întreg personalul ambasadei americane a părăsit Madridul, oprindu-se în Paris, de unde poate ușor să se reîntoarcă. *New-York-Herald* anunță, că consulul american din Havana, Lee a primit ordin dela oficiul de externe al Statelor-Unite să părăsească în timpul cel mai scurt Cuba. Asemenea ordin a primit ambasadorul spaniol din Washington dela guvernul său, ca să părăsească imediat America pentru cazul, dacă în mesajul lui Mac Kinley se pretinde independența Cubei.

Din aceste se vede, că situația e foarte critică și războiul amenință. Paterile europere s'au hotărît să facă pași pentru a împedea erumperea războiului. Astfel din Washington se depezează, că reprezentantii a cinci puteri mari din Europa au dat guvernului o notă comună, în care statele se ofer ca mijlocitoare. Se crede însă, că acest pas nu va ave nici un rezultat și războiul nu-l vor pute împedea nici depeșele Împăratului *Francisco Iosif* și a Țarului *Nicolae* către Mac Kinley, în care acesta e rugat să porceadă în spiritul umanității și al echității.

Din Madrid se depezează, că acolo se așteaptă cu mare nerăbdare textul mesajului lui Mac Kinley, în urma căruia se poate isca războiul sau poate rămâne pacea.

Guvernul spaniol continuă cu pregătirile; în armată se fac numiri de comandanți de trupe. În cazul unui războiu, de comandant suprem este designat generalul Martinez Campos.

China.

Times are știre din Peking, că China a acceptat următoarele cereri ale Francei: să nu se instrăineze nici o parte din provin-

ciile Vang-Tung, Kvang-Si și Iuennau; construirea de cale ferată în Iuennau-Fa. Franția să capete o stațiune pentru cărbuni și de director al postelor împărătești chineze să fie denumit un Francez.

Asupra chestiei chineze s'a pronunțat în camera comunelor din Londra lordul Balfour, ear' în camera lorilor prințul de Devonshire. Ambii au vorbit în același sens, accentuând, că starea nouă a politicii în Orientul depărtat a fost provocată de slăbiciunea de tot prea mare a Chinei. Anglia a fost cea dintâiu, care a pretins dela guvernul Chinei să deschidă porturile pentru comerț; numai după aceea au operat și celelalte state.

În fine se promite apărarea energică a intereselor engleze.

Semiții și antisemiții.

„Jidanul trebuie să dispară!” Acesta e acum strigătul care răsună dela un capăt al Francei până la celalalt, din gura catolicilor, ca și a protestanților, a conservativilor, ca și a radicalilor. Mai ales dela procesul lui Zola încoace, ura în contra Jidanilor a crescut într-atât, încât în multe locuri s'au întemplat turburări.

Asta nici nu-i de mirat, căci drumul de fer cel mai lucrativ (care aduce foloasele cele mai mari), cel de nord, e în cea mai mare parte proprietatea lui Rothschild. Afară de aceea Jidanii, cari fac numai a 500-a parte a populațiunii, au în mână lor a patra parte a pămîntului francez, mai întreg comerțul mare, legislațiunea, judicatura și acum voesc să fie stăpâni și peste armată, dar' „asta-i stăncă de care se va sfărma aroganța jidovească”, scrie *Libre Parole*. Jidanii țin pe miniștrii nostri legați de mâni și de picioare, — zice un alt ziar.

Cam tot așa stau lucrurile în Germania. Drumurile de fer, ce-i drept s'nt ale statului, de aceea de câte-ori se întemplă vre-o nenorocire, întreg corul foilor jidovești face o larmă surzitoare în contra lor și a „administrației rele”. Pămîntul, afară de orașele mari, în frunte cu Berlinul, e asemenea numai în unele ținuturi ca Hessen, Hohenzollern și Alsacia în mâinile Jidanilor; de oficerii jidani nici vorbă nu e în oastea germană; dar' abia Germanii au luat *Kiau-Ciau*, când și vin S. Bleichröder, Mendelssohn, Warschaner și o sumedenie de asemenea lighioane galițiene, cu ofertul de a face toate drumurile de fer, porturile, minele ș. a. ce ar fi de lipsă pentru înflorirea comerțului „german”.

Guvernul, înaintea căruia aceste căpetenii ale jidovismului se bucură de mare vază, pare aplecat a le da monopolul cerut, dar' mai are diata să-i spună cuvântul și ea desigur nu va lăsa ca și această cucerire să fie făcută de Germani în folosul Jidanilor, mai ales fiindcă și Francezii au ținut departe pe fiii lui Sem de coloniile lor, fără-ca să fi suferit acestea câtuși de puțină pagubă.

De altfel Jidanii, cu o astfel de aroganță nu fac alta, decât duc singuri apa pe moara antisemiților. Pe aceștia foile jidovești îi ucid în fiecare săptămână cel puțin odată, dar' totuși trăiesc încă, ba se mișcă cu putere și au de gând a îndoi cel puțin numărul deputaților lor (acum s'nt numai 12) în reichstag. Alegerile nouă se fac în timpul verei. Ar cuceri ei și mai multe cercuri, dacă în contra lor nu s'ar deslășul întreagă furia Jidanilor și a tuturor liberalilor.

Cu cât însă crește dominația jidovească, cu atât se lăpăște și antisemitismul, ceea-ce ne interesează și pe noi, fiind antisemiții dușmanii cei mai neîmpăcați ai Maghiarilor jidoviși.

Îndată-ce vor ajunge la putere antisemiții, nu mai poate fi vorba de alianță între Germania și Ungaria, cel puțin Ungaria de azi nu.

Ajungerea lor la putere însă nu e atât de departe cum s'ar părea, căci întrași odată în lupta parlamentară abia de cinci ani, ei i'au lăjit organizația peste imperiul întreg, spriginiți ori-unde de tinerime, atât de studenți, cât și de ceilalți tineri, comercianți și industriași, cari până la anul s'nt, în urma concurenței necinstite ce le fac Jidanii, antisemiți declarați.

De altfel Jidanii înșiși s'nt anteluptătorii cei mai de frunte ai antisemitismului. Unul dintre ei în săptămânile din urmă a reușit a face antisemit chiar dintr'un stilp al liberalismului.

E vorba de un inspector școlar, în onoarea căruia directorul gimnasiului vizitat de el dotea un prânz festiv, la care invită pe toți profesorii sei.

Între ei era și un Jidanaș, care dădea ore de *Talmud* școlarilor jidani. La finea prânzului estă, că vine Jidanașul cu o tabletă plină de păhare și le ofere tuturor, începând dela domnul inspector școlar, zicându-le: „Din aceste vinuri țin deposit mare, poftiți!”

Domnul inspector înholbe ochii și îi zise: „Am gândit că s'nt oaspele dlui director”. Cu acestea îi întoarse spatele. — Nu peste mult sosl o scrisoare, în care Jidanul fu declarat nedemn de a mai fi învățător...

În Rusia dela 1889 încoace nici un Jidan nu a fost numit avocat. Fericiții de Moscavi!

1848.

Cronica anului.

Pesta, 8 Aprilie.

Eftimie Murgu, martirul libertății române, arestantul statului, după o robie amără și dureroasă de doi ani și zece luni suferită fără a fi judecat și osândit după forme, își recăstiga libertatea! Advocatul Murgu, care și în Țeara Românească avuse a suferi tot pentru libertate, după-ce scăpă de acolo în Bănat, lucră cu nepregetul și focul seu cunoscut în folosul și spre fericirea românilor. Un talent ca al lui Murgu se încerca să sfarme dintr'odată toate cătușele poporului seu; el uita, că sub sistema bălaurului Metternich ori-cine cuteza a ridica glas asupra sistemii, asupra desfrului aristocratic, asupra comitatului, sau asupra tribunalului dominal, îndată trecea de rebel. Murgu este acel bărbat, care nici-odată nu se sfîșie a-și desfășura opiniile sale în fața ori-cărui despot, și aceasta fu cea mai mare vină a lui. Destul, că martirul nostru la întrevinerea lui Sigismund Pap însoțit de mai mulți tineri români, ajutați de un mare patriot maghiar P. Nyári azi în 8 Aprilie nou scăpă din prinoarea „casarmii lui Iosif”, de unde fu dus într'un fiacăr până la casa magistratului pestan. Mergerea lui fu numai un triumf, fiacărul înfrumusețat cu steaguri, jumea după dînsul cu viaturi detunătoare, bucuria pușinilor Români din Pesta nemărginită. Însă ce să vezi! În mijlocul acestui triumf vine un Sârb anume Sever Demetrovics și strigă, cumcă după câte ar fi auzit dela un fișcal regesc, E. Murgu n'ar merita onoarea ce i-se face; pentru-că el ar fi invitat pe Români la rebelie asupra Maghiarilor; apoi se adresa și către dînsul și-l dăscăli zicându-i că sfânta datorință a Românilor, Sârbilor și a altor popoare din Ungaria ar fi a păzi o neclintită unire cu nația maghiară, fără care n'ar fi libertate, ci numai servitute; ear' dacă el sau ori-care alt patriot ar suptășa această unitate, atunci merită să i-se ascundă soarele. Această învățătură a Sârbului Demetrovics o primă de bună toți junii sârbi și români, măcar-că ea nu avea nici un temei. Sau fusese Murgul vinovat sau nu; dacă era vinovat, pentru-ce nu fu judecat și osândit îndată în săptămânile dintâiu ale arestuierei sale, pentru-ca și el și publicul se știe de ce robește; ear' dacă fusese nevinovat, pentru-ce nu i-se primă hărțile desviniutoare (descul-pătoare), pentru-ce tiranismul îi roase mai trei ani din viață? pentru ce hărțile apucate dela el se trăgănară cu atăta nepăsare prin întunecoasele cancelarii ale Vienei? Peste toate acestea deunăzi în 15 Martie, când prin ne-sângeroasa revoluție din Pesta fu scăpat M. Stancios și alți arestanți politici, pentru ce nu se scăpă și Murgu? Au numai pentru-că el nu era Ungur sau Neamț, ci Român? Robia nemeritată de ar fi în numai trei minute, este crimă în contra omeniei, și noi credem, că lui Murgu îi vor fi căzut mult mai grele cele 24 de zile din urmă ale robiei sale, decât cei trei ani trecuți în neagra sa temniță, de cumva printre gratiile și ferecăturile prinoarei sale va fi aflat cumcă 15 Martie fusese ziua scă-pării tuturor arestanților polici. (G. de Tr.)

Chestiuni școlare.

Convocare.

„Reuniunea învățătorilor dela școalele populare gr.-or. române din protopopiatele Arad, Chișineu, Șiria, Boroșineu, Bateni, Radna și Halmagiu”, ne trimite următoarele: Pe baza § 15 din statute, convocăm prin această *adunarea generală ordinară* a Reuniunii noastre învățătoarești pe zilele *Joi și Vineri (21 și 22 Aprilie n. c.)* după s. Paști, în aula seminarului diocesan, și rugăm pe toți membrii, cum și pe toți binevoitorii școalei noastre confesionale, să participe în număr cât se poate de mare.

Adunarea se va țină după următoarea programă:

1. Joi dimineața la 9 ore „asistarea în corpore la chemarea duhului sfânt” în biserica catedrală.
2. „Constatarea membrilor prezenți” și dispozițiuni față de cei absenți.
3. Exmiterea unei deputațiuni să invite la adunarea generală pe Ilustritatea Sa Prea S. D. Ioan Mețianu și bineventarea Ilustrului prelat.

actum: V. H. Dressenandt.

Oroloage de turn

pentru stațiuni de tren, căsărmi, primării, hoteluri și alte edificii publice, precum și oroloage electrice, face fabrica de oroloage succesoriului lui

Karl L. Mayer, Johann Müller,

Budapesta, strada Kazinczy nr. 3.

Lista prețurilor, înstrătată, franco.

Distinsă cu medalia de argint a societății industriale și numeroase alte distincțiuni dela expoziții.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

În legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur.
Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu
Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „Tribunei“.

1. Pădureanca. Novellă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Taină legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcărul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndărălnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstăm de mamă. Legendă populară din giulur Năseudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 8 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turenilui de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușă cu trei picioare. Poveste franceză de Eleonora Tânăsescu, după A. Gennevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușoara. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndărălnic. Novellă de Björnsterne Björnson. (1866). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vântură-Țeară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasticele lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasticele lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgarăciul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Născu-Împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan F. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novellă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antoniu Ghislanzon. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalina pécuarul. Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma invinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragioli. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novellă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
47. O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și peste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Szebenvármegye alispán.

6521. sz.
V. 1897.

[933] 1—1

Pályázati hirdetmény.

A szászsebesi járási főszolgabíró hivatalnál megüresedett, évi 230 forint bérrel és 47 forint 36 krajczár ruházati átalánnyal javalmazott, nyugdíjigényével egybekötve, járási hivatalszolgálat állomásra pályázatot hirdetnek.

Ezen állás elnyerésének feltételéül a következők: születési anyakönyvi kivonattal igazolandó magyar állampolgárság; közszolgabizonyítvánnyal igazolandó fedhetlen előélet és a magyar nyelvnek szóban és írásban, a német és román nyelvnek legálább szóban bírása; hatósági orvosi bizonyítvánnyal igazolandó erőteljes testalkat és épegyesség, végül a tényleges katonai szolgálat teljesítésének megfelelő okmányokkal igazolt, esetleg az aluli mentesség.

A pályázati folyamodványok hozzám legkésőbb 1898. évi május hó 10-éig benyújtandók.

Személyes jelentkezés kívánatos.

Nagy-Szeben, 1898. április hó 5-én.

Reissenberger,
alispán.

W. A. Schmid,

fabricant de perii și pamatufuri în Sibiu,

(colțul stradelor Ounei și a Spitalului)
își recomandă depositul seu bine asortat cu toate soiurile de

perii și pamatufuri

de cea mai bună calitate și cu prețurile cele mai ieftine.

Prețuri-curente pentru revânzătorii la cerere se trimit franco. [933] 4—6

882. sz.
kig. 1898.

[936] 1—2

Publicațiune de tirg.

Tirgul de țeară din Teregova se va ține în 22 Aprilie a. c.

Teregova este însemnat ca centrul unui ținut cultivator de vite, cu stațiune de tren, postă și telegraf, pe zi comunică 3—3 trenuri. Pentru cumpărarea avantajosă și ieftină de vite cornute bune, grase ori de jug, oi, capre, cai și porci, servește de prilej nu numai tirgul de țeară, ci și tirgurile săptămânale ce se țin în fiecare Vinere.

Teregova, 2 Aprilie 1898.

Representanța comunală.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu se află de vânzare opul premiat și publicat de „Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român“

POVEȘTI DIN POPOR

adunate de
Ioan Pop-Retegeanu.

Acest op, care se extinde pe 216 pagini, cuprinzând cele mai frumoase povești și la urmă o însemnare a provincialismelor, costă numai 50 cr. plus 10 cr. porto.

Fabrică de casse.

Subscrierul îmi iau voie a face atent p. t. publicul meu la

cassele sigure de foc și spargere,

cari se fac în fabrica mea. La mine se fac casse numai din material bun și tare. De aceea rog cu deosebire on. public, care cantă casse, să binevoască a fi cu atențiune în lista prețurilor la greutatea și măsura indicată pentru-ca privindu-le numai pe din afară se nu confundă cu alte casse ce obvin în comerț, făcute din material slab și ușor.

În fabrica mea se pregătesc (la comandă, după măsură, cu prețuri ieftine) casse și tresort — e panterate din oțel absolut imposibile de a le găuri. Pentru biserică și comune casse după înțelegere cu plătire în rate.

Lista prețurilor gratis și franco

Instalare de lumină Atycelen.

Gustav Moess,

fabrică de casse în Sibiu,
strada Poplăcii-mare Nr. 8.

[480] 8—